

SUBSCRIPCIONS

Table with subscription rates: Barcelona, un mes... Ptas. 750; Península, un trimestre... 1970; Amèrica i Filipines, trimestre... 1970; Els altres països, trimestre... 1970.

NUMERO SOLT: 15 CENTIMS

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIÓ

NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dimecres, 2 febrer 1938

ANY 1

NUMERO 296

AVUI FA QUATRE ANYS...

ELS OBRERS VIENESOS LLUITAVEN, AMB LES ARMES A LA MÀ, CONTRA EL FEIXISTA CRISTIA DOLLFUSS

El moviment obrer austríac, el 1934, en relació a la situació en què es trobava l'any 1934, data en la qual gràcies al màxim, havia sofert un retrocés considerable. Era una conjuntura tècnica de la política mitjana de col·laboració amb la burgesia, recomanada per la fracció moderada del Partit, que era la que s'imposava, acobillada per Otto Bauer. Aquesta col·laboració amb von Döbner —justa que ocupés al càrrec de primer canceller—, a més tard amb el mariscal Dollfuß —havia d'ésser funesta per al Partit Socialista Austríac. Aquesta però, veient que aquesta política li permetia portar a cap un seguit de projectes—fundar un Banc Obrer, la construcció de cases—per a obrers, etc., etc.—, s'hi acobillava tant, que gairebé s'havia convertit en un partit obrer. Els dirigents del Partit Socialista Austríac semblaven, més que qualsevol de la classe treballadora, els gerents d'una empresa comercial. No tot el Partit, però, estava d'acord amb la política del Otto Bauer i Companyia. Dintre el Partit Socialista Austríac hi havia la fracció que acobillava Zaismann, home dinàmic, excel·lent orador, i que guerdia d'una gran popularitat entre les masses autènticament proletàries de l'organització. Aquesta fracció constituïa una constant amenaça per a la tendència reformista, la qual veia que d'un moment a l'altre seria desplaçada de la direcció del Partit.

La tendència Zaismann, cas d'extremisme, entre altres coses, que aquest exigia i imposés un control sobre a les fàbriques metallúrgiques, al capdavant de la qual era l'obra de la seva màquina —amb l'objecte d'impedir que aquesta es convertís en arma a l'Alia. Així era que aquestes lluites entre la tendència Bauer i Zaismann no s'interromprien únicament la classe treballadora, sinó també Dollfuß i Mussolini. Aquests tingueren consciència de les conseqüències que podria tenir per a ella una radicalització de la política del Partit Socialista, i s'entremetiren fent factors nous passat pel magd de Dollfuß i de Mussolini —recordem que Dollfuß era un instrument de Mussolini— la idea d'un cop d'Estat per acabar amb el Partit Socialista, idea que aquest pogués adoptar una posició revolucionària, la qual cosa el retrogradi notablement i, junt amb ell, l'amenaça que es discutís sobre el capital i el treball a la fàbrica «Styer». Malgrat, les lluites internes del Partit Socialista, s'havien intensificat d'una manera alarmant. L'evolució semblava imminent. Per altra banda, el fetisme anava guanyant més posicions, prova de la política equivocada dels dirigents reformistes del Partit, els quals no oblidar que amb la burgesia no s'hi pacta, sinó que se la combat amb duresa, subvertint els responsables de les condicions dures que havia batut la clas-

se treballadora austríaca. Aquesta, ementa que un dia tard, se l'havia adonat, i esgruïst ràpidament la fracció Zaismann, la qual adquiria cada vegada més influència dins del Partit, i semblava que havia d'aconseguir per imposar-se del tot. Per tal de poder fi a aquesta situació una mica estètica del Partit Socialista Austríac, es convocà que reunís plenària, a la qual hi hauria d'assistir, ultra els dirigents del socialisme austríac, diversos representants de l'oposició socialista revolucionària internacional, la qual, des de Zaismann havia iniciat l'oposició dins el Partit Socialista Austríac, li havia prestat la seva ajuda. Aquest Ple començà les seves tasques el 31 de gener de l'any 1934.

El socialisme de la ciutat de Viena es veié sorprès, el 2 de febrer, per un moviment extraordinari de tropes. Forces de la policia, armades de tota mena d'armes —fusells, pistoles, bombes—, ocupaven els llocs estratègics de la ciutat. Per què, tot això?, es preguntaven, atòracs, els vienesos. Evidentment, quelcom de gros havia de passar, i caldrà a retenir-se a casa seva. Cada cop veia més nombroses les forces que ocupaven la ciutat. Ja arribaven a cinc-cents els homes armats que hi havia al carrer, a mil, a dos mil. Ara s'hi afegien els «verds». Amb aquest nom es coneixien les forces del príncep Stahrenberg, a causa de portar un capell típic d'aquest color. La veu d'alguna havia corregut per Viena. Què es proposava Dollfuß?, es preguntaven amb angustia els treballadors vienesos. (Què calia fer? Així era el més trágic; ningú no sabia què havia de fer.)

A les quatre del matí, forces de policia, auxiliades pels «verds», s'apoderaven de l'Ajuntament de Viena, i arrestaven una quantitat considerable de socialistes que s'hi trobaven. Aquella nit s'havia celebrat a l'Ajuntament una reunió, que durà fins a les tres de la matinal, relacionada amb el Ple que es desenvolupava aquells dies a la «Casa Carlos Marx», aquesta fou la causa de la presència d'aquells socialistes a l'Ajuntament vienes.

Al mateix temps, les forces de Dollfuß pretenien les sortides del Rinnh, quan veia que veia el heroi comunista de Viena, en el qual es trobava el Ministre de la Guerra, el Sr. Finow, el Sr. Trotski i altres, i els talls més importants de la capital —cap al Danubi, i tanmateix amb aquesta intenció, el diàleg comercial de Viena. S'apoderaven, així mateix, de totes les forces de comunicació que s'interromprien a la capital, interrompint la línia de telegrafia. Una nit, després d'ocupar-se contra i neutralitzar davant la «Casa Carlos Marx». Reblta de la primera sorpresa, els obrers que ocupaven s'organitzaren immediatament del que

Moral facciosa

La moral facciosa sembla que resten imperceptiblement controlada amb el fet d'aparar. Sembla que el desmoronament el tenim; però és tan important i vital, que no ens mirarem gens a dedonar-hi moment el temps i fins que calgui.

La moral facciosa havia aconseguit, al no plan per força, la propietat com una cosa apropiada; i les taxes, segons dictamen de la jurisprudència, encara ho era més. La justícia socialista (la democràtica d'altres vistes els feixistes d'ara) havia trobat mèrit i mèrit de cases d'edificacions de dret legal, de col·lectiu, d'associació amb afecçions, amb premeditació i amb perfídia. Tots els delinqüents eren amonestats i condemnats a penes febles perquè perseguien, amb la presència de la lleialtat i, en missió, de la vida, el grup que havia intentat a la societat. La tranquil·litat, el bon plaer de la col·lectivitat espanyola, intervingent més que la desgràcia absoluta a l'entornament en vida d'una existència que en la vida pública no tenia més que un desdich, una anar...

doncs, la profeta, l'antecel, la decència professional d'aquella part de la monarquia? Si ella s'havia convertit, el temps s'interrompia, es emperador, es dissolució, es complia i es intervingia d'una generalitat i a la seva paràlisi i a la seva pèrdua; si en lloc de collir per la salut i per la tranquil·litat pública s'havia convertit en una mica anormalitat dels socialistes més grans que ha ocupat la terra espanyola, i que s'interromp bé de formar-se d'ells i de les forces de lleialtat, d'ordre i d'organització revolucionària i confederativa que ha produït en el transcurs de la seva miserable carrera? No obstant, els que repetidament hem hagut d'encarregar —i sempre en circumstàncies desfavorables— amb aquesta espècie de serps corintnes, ja ho hem hagut de pagar, i que ha produït d'una manera espantosa de la humanitat, ja ho hem hagut de pagar i aprofitat de quatre costats, que la justícia d'aquella temps no va aconseguir, i que en que intervingués era el «verd» polític, els homes que empenyien la cistella i les apertures que trobava un elevat tan per cost.

I semblava que així no era més, l'aconseguíem una cosa que sí, amb conseqüències profundes, el desmoronament que portava l'esperança tan reduïda com una altra. Però d'aquesta que els socialistes, en aquell moment, no tenen més que l'última, i que més l'aconseguíem, era per a l'últim servei de poca utilitat, per a aconseguir la premissa d'alguna descoment, amb un costat de lletres.

Tant com hem hagut de pagar la justícia que ens deu a la Model i a Montpel, tant com hem hagut de pagar la descoment de la justícia, sense obrir més que el tractament d'alguna excepció o de descoment sistemàtic, el capdavant per una a prova al punt de veure com desmoronava la social, bàrbara de la justícia com una colla de publicistes i cançons que no saben amb el que de justícia i equitat la resta i la qual els que s'interromp per un cost.

JOAN DEL PI

Els feixistes europeus subministren armes als feixistes de Mèxic I preparaven una revolta per tal d'enderrocar el president Cárdenas

NOVA YORK, 2. — Les declaracions del diputat liberal O'Connell, que les potències totalitàries europees subministren armes als feixistes de Mèxic, els quals preparaven una revolta amb el fi d'enderrocar al President Cárdenas i en substituir-lo amb els feixistes europeus, aca-

ben els Estats Units, han causat profunda impressió en l'opinió pública. Als mitjans alemanys s'han aplegat a reafirmar opinions de clarificació i assegurant que no es cert que es prepari a Mèxic, a a dirre dos mesos, una revolta per l'estat de la d'España. També

MALALTIA DELS ESTATS

Si amb això no curen... no tenen remei

Anglaterra envia 68 vaixells de guerra a la Mediterrània

El torpedinament de l'«Endymion» produí una impressió formidable a Londres. Avui se'n parlarà en Consell de ministres i en l'obertura de la Cambra dels Comuns. S'envien 68 vaixells de

guerra a la Mediterrània. L'ambaixada de la República ha contribuït a incrementar la inquietud en donar a conèixer la cessió de diversos vaixells i submarins italians a Franco.

ELS «NACIONALS» S'ENTENEN A LA PERFECCIÓ

L'EX-PRINCEP DE BORBO-PARMA HA ESTAT EXPULSAT DE LA ZONA FRANQUISTA

La «Gazette de L'Assommoir» publica un telegrama de Gibraltar en el qual afirma que el príncep Xavier de Borbo-Parma, decretada pel «generalissim» Franco. La tirant de relacions entre el president i l'hipotètic «tron d'España» i el capítol facciosa s'havia aguditzat extraordinàriament a causa de la nota facilitada recentment pel príncep Borbo, relativa a la seva entrevista amb Franco.

La «Gazette de L'Assommoir» publica un telegrama de Gibraltar en el qual afirma que el príncep Xavier de Borbo-Parma, decretada pel «generalissim» Franco. La tirant de relacions entre el president i l'hipotètic «tron d'España» i el capítol facciosa s'havia aguditzat extraordinàriament a causa de la nota facilitada recentment pel príncep Borbo, relativa a la seva entrevista amb Franco.

A l'Espanya lleial hom viu i mor per una idea enmig d'una generositat encisadora

Es una terra en la qual lluiten els últims cavallers del Món

Una nova perillosa de Dinamarca. Coma Rind, en tornar al seu país després de renunciar una temptada a l'Espanya republicana, referent, en el període «Polític», alguns de les impressions recollides en la seva campanya.

Es republicans treballen atentament a la recuperació i es troben preparats per a qualsevol contingència. Si el Govern continuava en possessió del material de guerra perdut, com ara, el triomf dels feixistes és indiscutible. No s'ha de pensar en adobe ni pègats. Els governamentals lluitaran fins a la mort.

Referint-se als bombardeigs, república amb els pobles es troben familiaritzats amb els obusos, i en tre metralles i sang fan la seva vida normal, i conseqüent el dolor fa-